

ikke at kende nogen anden Udvei til at komme ud af den nuværende Tilstand end enten at give en provisorisk Finanslov eller ogsaa, at Jangerne løslades, at det Hele opløses i vilb. Forvirring. Det erede Medlem kunde, som sagt, ikke se nogen anden Udvei, og han bad Flertallet meget indstændig, om det dog ikke vilde sige, hvilken anden Udvei der var. Jeg blev virkelig forbauset over dette Spørgsmaal, som forekommer mig saa let at besvare, at ethvert Barn maatte kunne det; her viser sig, at hvad der er skult for den Visse og Forstandige, aabenbarer sig selv for dem, der ikke have juridisk Forstand. Jeg vil altsaa sige, at det erede Medlem jo allerede har faaet Svar paa sit Spørgsmaal. Det erede Medlem maa dog ikke være blind for, at Regjeringen kan forlange en Forlængelse af den nu bestaaende Tilstand (Sindsburg: Ja, men naar Thingene ikke kunne blive enige derom.). Ja, det foreligger slet ikke nu, det er ikke værd at diskutere Theorier, som slet ikke foreligger, og dernæst kunde det meget godt tænkes, at ogsaa netop i dette Stykke var Regjeringen Anstødsstenen. Søvrigt føler jeg mig forvisset om, at Thingene ville blive enige derom, ialtsald vilde Ansvaaret blive overvældende for det Thing, der vilde negte en saadan Forlængelse, det vilde være et saa stort Ansvar, som det paa ingen mulig Maade kunde bære. Den høitagtede Regjering syntes imidlertid heller ikke at kende den Udvei til forlænge den nu bestaaende Tilstand, den synes i det Højeste at kende som Udvei en provisorisk Finanslov og en mulig Forlængelse af anden Tilstand, en mulig Forelæggelse af en Slags Finanslov, der skulde have et andet Indhold og maatte være overensstemmende med det, som Regjeringen forventer, at Landsthinget vil vedtage; men det forekommer mig rigtignok at høre til det Fabelagtige, at Regjeringen skulde vente, at noget Flertal her skulde gaa ind derpaa. Jeg skal iøvrigt, inden jeg nærmere udtaler mig om hele den nuværende Stilling, begynde med at sige, at Regjeringen jo, som bekendt, yttrede, at det endog vilde forværre Tilstanden, om den veg sin Plads, og derfor kunde den ikke vige, men maatte blive, og den er bleven vred over, at det her er blevet sagt, at der var udslaget en Tvivsel fra dens Side, den vil naturligvis have, at det skal siges, at det Hele er en naturlig Nødvendighed. Regjeringen har imidlertid allerede faaet det Svar af den erede sidste Aaler, at det ingenlunde er sagt, at det er det Bæreste, der kan ske, at den viger; det kan netop være, at den nuværende Regjering staar som en Sindring, og det er høist rimeligt, at det er Tilfældet. Kunde Regjeringen ikke tænke sig, at den nu efter 7½ Maanedes Forløb kunde være kommen i en saadan Stilling overfor dette Thing, at man f. Ex. kunde ville indrømme et andet Ministerium, hvad man ikke vil indrømme det nuværende; det ser næsten ud, som om det nuværende Ministerium i det Hele

har den Opfattelse, at det var det bedste, der kunde faas, og naar det har en saadan Opfattelse, saa kan jeg forstaa dets Stilling. Søvrigt skal jeg tillade mig at gennemgaa den sidste politiske Historie, men jeg skal paa Forhaand sige, at jeg skal gjøre det saa kort som muligt. Da det nuværende Ministerium blev dannet, havde jeg den Opfattelse af Stillingen, at det maatte være Flertallets Migt, dersom der fra Regjeringens Side blev vist baade den tilbørlige Gode og Villie til at komme igennem, da ogsaa at forsøge at komme igennem med den nye Regjering, og det var derfor naturligt, at man med spændt Opmærksomhed lyttede til de første Ord, der udgik fra Regjeringen. Dette var da den saakaldte Throntale, hvori vi blev mindede om de 25 Aar, vi have haft en fri Forfatning, og hvori den har virket gavnligt. Jeg skal ikke negte, at det vilde være en sørgelig Kontrast til de Ord, der omtale det Glædelige i, at Kong Frederik den Syvendes Tanke nu har virket i 25 Aar, om vi nu efter 25 Aars Forløb skulde faae en provisorisk Finanslov. Endvidere siges der i samme Throntale, at Regjeringen anmoder Representationen om, at den Splidagtighedsaand, som i de sidste Aar har været tilstede i den, nu maa komme til at vige, og i saa Henseende hedder det, at Regjeringen havde truffet nødvendige Skridt. Altsaa maatte man naturligvis være spændt paa at se, hvorledes Regjeringen vilde løse sin Opgave, og hvilke imødefommende Skridt den vilde gjøre. Det første Skridt var da, at den blev forelagt en Finanslov, som ikke alene ikke udjævnedes de gamle Stridigheder, men optog dem alle paany og spilde adskillige værre til. Det var det første imødefommende Skridt. Jeg skal ikke udtale mig om de Forslag, Regjeringen har forelagt, og den Skjæbne, de have faaet; men jeg vil dog sige, at naar deres Skjæbne har været en saadan, som den har været, da maa Regjeringen virkelig selv tillægge sig nogen Skyld derfor; thi det kan ikke benægtes, at der f. Ex. i det vigtige Skattespørgsmaal Toldloven vedrørende er fra dette Things Side vist en stor Beredvillighed til virkelig at gjøre Indrømmelser; men hvad er der kommet ud deraf? Aldeles Intet. Saaledes er det gaaet i mange Spørgsmaal; kort sagt, den nuværende Regjering har efter min Mening paa ethvert Punkt vist, at den egentlig savnede, naturligvis ikke Villie, men den har i alt Fald ikke kunnet naae det, som den siger har været Programmet for dens Dannelselse, at være imødefommende, at være mæglende og bringe Arbejdet i Gang, i alt Fald er den Tilstand, som vi nu nu befinde os i, en sørgelig Parodi paa, hvad Regjeringens Mægling er bleven til. Nu staar den, som den siger, — om det er saaledes, ville vi saa at see — med Landsthinget ene paa sin Side; men det er dog virkelig alt andet end et mæglende Ministerium. Ministeriets Udtalelser, baade den høitagtede Justitsministers og den høitærede Konseilspræsidents, gaa